Mohai V. Lajos

A szobrok álma

Amikor lehunyom a szemem egy ligetet látok, ahol szobrok állnak. Málladozó, letört fejű szobrok; szobrok ujjak, karok, végtagok nélkül, féllábra dőlve, mint az ólomkatonák, könyöküknél kificamodott, omló szobortestek az örökké nedves kert alján hamvasszürke ég alatt. A lezuhant szobortömbök tócsákban állnak, köröskörül sár, mintha a pannon tenger iszapja idáig tört volna föl minden földtani érvet megcáfolva, amelyet a tudományos könyvek őriznek.

Mégsem romkertet látok a haldokló szobortorzókkal, nem párába burkolódzó elmúlásra ítélt tájat látok, nem egykori álmok földi maradványait, hanem ép szobrok álmait, amit az ismeretlenség homályába merült mesterek, egyszerű kőfaragók véstek a ledöntött várból kimentett kövekből. Ezeknek a szoboralakoknak az álmai kivégzett várfalakból éledtek meg.

Ezek a szobrok a város történelemének vértanúivá váltak.

Álmomban a szobrok csodájára járnak, az utak porából idevetődött idegenek veszik körül őket szépségük láttán irigykedve. A tündöklő ég alatt gesztenyefák lombkoronája hímez mintát rájuk, s ameddig az öröm óráiban a szem ellát, mediterrán fény tükröződik az olajzöld bokrok levelein, a füvek között megbújt kavicsokon, az apró, salétromos kődarabokon, amit a hirtelen záporok hordtak ide a környező dombokról.

Színes fényben lepkék szárnya vibrál a napsugarak áttetsző kékjében.

Amikor lehunyom a szemem egy ligetet látok, ahol szobrok állnak. Türelmesen, ujjak, karok, végtagok nélküli szobortorzók, sárba zuhant kőtömbök, a történelem freskójáról lepattant szilánkdarabok. Összezúzott fejek a kialudt szemű alkonyatban. Egykor a városnak ezen a ligetes részén megnyitották a holtak előtt a földet.

Gyöngyvirág nőtt ott, vadpipitér.